

[Hagen Hagensen]

Det vil altså sige, at her står vi over for det, der ofte skiller i denne sal, idet ministeren og de, der følger ham, vil en yderligere styring af de forskellige erhvervsgrupper, hvorimod vi står med et ønske om at bevare landbruget såvel som andre erhverv som frie erhverv uden styring.

I yderligere nogle få bemærkninger om betalte eller forfaldne renter vil jeg sige, at ministeren søger at gøre det så kunstigt som overhovedet muligt, og jeg vender tilbage til de bemærkninger, der står i bilag til betænkningen, side IX, om, hvordan man efterfølgende kan aftale mellem den, der har penge til gode, og den, der skylder dem, at hele det indbetalte beløb eller en del af det skal anses for at være betaling af renter, uanset at de ikke har været det til at begynde med.

Det er da noget underligt noget at gøre det på denne måde, når man nemt kunne følge den almindelige regel om, at betalte eller forfaldne renter inden for den periode, der er tale om, skal kunne bringes til fradrag. Hvorfor så lave alt dette, der fører ud i noget af det, som ministeren jo ikke kan lide, nemlig skattetænkning? For det kommer man ikke væk fra at det kan føre til. Der kan jo også være hensyn at tage til andre, der har penge til gode. Man kan oven i købet tænke sig, at en omplacering af rente- og afdragsbyrde kan få indflydelse på hele gældsforholdet og derved komme til at skade andre, der har penge til gode.

Når man derudover overgangsvis kan hæve overgrænsen f.eks. for en kassekredit og derved komme til at bringe renter, der er påskrevet, til fradrag i denne forbindelse, er det yderligere et kunstgreb, som skulle være helt overflødig, når man kunne falde tilbage på den regel, der er nem at have med at gøre, og som er gældende i andre forhold.

Man indsnævrer også grænsen for de kreditorer, der kan være tale om, på urimelig måde. Hr. Anders Andersen nævnte før foderstofforeninger og -selskaber, og jeg har nævnt grovareselskaber og andet. Jeg vil i øvrigt sige, at alle, der har penge til gode, har rimelige krav også på den rente, der ikke kan bringes ind under denne ordning. Gæld er nu engang gæld, og renter er også renter, afgrænset, som vi har det, inden for tidsperioder, hvad enten de er betalt, eller de er forfaldne til betaling.

Så vil jeg gøre nogle enkelte bemærkninger om den modregning, som staten, forstår jeg, agter at foretage i mange tilfælde. Den er ikke rimelig, og jeg må henlede ministerens opmærksomhed på, at højesteret har sagt, at det er spørgsmålet, om statens modregningsret ikke går alt for vidt. Her havde der været god grund til, ikke mindst måske fordi det drejer sig om en lov, der kun skal vare i kort tid, at sige: her vil vi ikke gøre brug af den vide modregningsret, som vi ellers mener at have.

Så siger man, at hvis der er indgået en aftale om en afdragsordning, skal der ikke modregnes. Det medfører en vilkårlig behandling og en ikke-ligestilling af dem, der skal hjælpes, og det er en helt urimelig tankegang.

Til slut bare en enkelt ting om hr. Bernhard Baunsgaards udtalelser om, hvad kommunerne skal bære. Det forstår jeg overhovedet stadig væk ikke. De, der har det vanskeligst, de, der har det laveste skattegrundlag, skal altså bære en hel del af den byrde, der bliver tale om her. Tænker man da aldrig på, at kommunerne har lagt deres budgetter til rette? Tænker man aldrig på, at vi vælter den ene ting efter den anden i hovedet på kommunerne, samtidig med at vi siger, de skal spare?

Anders Andersen (V):

Det svar, jeg fik fra skatte- og afgiftsministeren på mit spørgsmål, har sådan set bekymret mig, og jeg tror, der er nogle ting, vi nødvendigvis må prøve at få gennemdrøftet i udvalget mellem anden og tredje behandling. Jeg skal derfor henstille, at lovforslaget sendes tilbage til fornyet udvalgsbehandling.

Må jeg sige, at når landbrugsministeren pludselig blander sig i debatten, kan det jo være, fordi han har en dårlig samvittighed, men selv om man har en dårlig samvittighed, synes jeg, man skal holde sig til det, jeg har sagt.

Jeg har ikke sagt, at dette var småting, men jeg har sagt, at hvis man skulle løse landbrugets problemer, var man nødt til at stille de midler til rådighed, der var en forudsætning herfor, og det gør man ikke med den begrænsning, man lægger i dette lovfor-slag.